

My, tým mladých studentů, jsme se rozhodli navštívit paní Marii Popelkovou a vyslechli jsme si její příběh. (doba trvání: 8 sekund)

00:06 - 00:17.. Tak já jsem se narodila 30.8 1931 a toto mě všechno potkalo v roce 1945 (11 sekund)

Paní Popelková žila se svou rodinou v Hrotovicích. Přímo u příjezdové cesty.

Měli obavy ze stále projíždějící vojenské techniky. Tak se přemístili 2 km za město. (16 sekund)

01:54 - 02:19 .. tam jeden pán stál a říká "pojdte sem, my tady máme vykopanou..." Tam byly takový strážník a oni v tom měli vykopaný, ta rodina, takový díry. A tam měli takový lavice tam obvykle ty ženy seděly no a ti chlapi, páč někteří kouřili, tak si chodili ven. (25 sekund)

03:13 - 03:33 .. a najednou bylo půl jedné a tři minuty, tak nějaká rána. A můj tatínek byl daněj němcama do Ostravy, musel dělat, věděl jak to vypadá, když ta bomba padne tak říkal: "něco se stalo" doslova tady toto tatínek říkal. (20 sekund)

Paní Popelková to zatím ještě netušila, ale tento moment byl pro Hrotovice osudným. Na Hrotovice byly právě omylem zhozeny tři ruské bomby (11 sekund)

Přiběhl pro ně z Hrotovic mladý chlapec, aby šli pomoci zraněným ve městě. (5 sekund)

4:28 - 4:38 .. No a došli jsme tam, to byla hrozná podoba, když to člověk porovná k tomu co viděl, k tomu zámku. (10 sekund)

4:48 - 5:02 .. No a tam bylo, to si nedovedete představit, tam byl prostě jeden vedle druhého, ti co byli jako ranění, tak leželi na zemi. Někteří seděli, někteří plakali. (14 sekund)

Její rodině se shodou náhod nic nestalo. Ale ne každý měl takové štěstí. Jako například jedna doktorka z Hrotovic. (7 sekund)

10:15 - 10:30 .. A ta paní, taky pro ní šli, že je lékařka, tak aby tam taky šla něco udělat, kde je potřeba, kdo co potřebuje no a najednou přišla a viděla, že manžel leží na zemi mrtvej. Víte, že to byly hrůzy. (15 sekund)

Paní Popelková nám vyprávěla i o dalších tragédiích a nespravedlnostech, které válka přinesla. (6 sekund)

Například se nám svěřila, že okrádali její německé sousedy. (5 sekund)

14:53 - 15:40 .. šel nějakej starší pán a proti němu taková o dva roky starší jak já, jak jsem byla u toho okna, takhle nesla ty peřiny a těch peřinách asi něco bylo, nevím co tam mohlo být a na mu říká "běžte tam, tam toho je" no to nemůžu zapomenout, takovejhle věcí se stalo a oni ještě kradou. Tam totiž byl nějaký pan Andrlé, on byl ze Znojma, měl tam bratry, asi Němci byli, to je pravda, ale byli slušní. Opravdu byli slušní (47 sekund)